

Νεομάρτυρας Άγιος Θεόδωρος ο Βυζαντινός (17 Φεβρουαρίου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές](#)

χρόνια του Νεομάρτυρα Αγίου Θεοδώρου του Βυζαντίου

Ο Νεομάρτυρας Θεόδωρος ο Βυζάντιος, πολιούχος άγιος της Μυτιλήνης ανήκει στην εκλεκτή χορεία των γενναίων στρατιωτών του Χριστού που θυσίασαν τη ζωή τους στην ομολογία της Πίστεως στα χρόνια της τουρκοκρατίας.

Γεννήθηκε το έτος 1774 στο Νεοχώρι Βυζαντίου και ήταν παιδί ευσεβών ορθοδόξων Χριστιανών. Ο πατέρας του ονομαζόταν Αναστάσιος και η μητέρα του Σμαραγδή. Η ευλογημένη αυτή οικογένεια έκτος από τον Θεόδωρο είχε και άλλα δυο παιδιά, τον Αντώνιο και τον Γεώργιο, που είχαν διαπαιδαγωγηθεί χριστιανικά.

Ο Θεόδωρος έζησε τα παιδικά του χρόνια με χριστιανικά βιώματα. Ο πειρασμός όμως έχει πολλά δολώματα και πάντα είναι απειλητικός, όταν κανείς αμελήσει και φανεί απρόσεκτος. Ο άγιος Νεομάρτυρας Θεόδωρος, μάθαινε την τέχνη του ζωγράφου κοντά σ' έναν ταλαντούχο δάσκαλο της ζωγραφικής.

Κάποια μέρα ο Σουλτάνος αποφάσισε να διακοσμήσει τα ανάκτορα του. Επειδή λοιπόν είχε γίνει γνωστός για την τέχνη του ο Χριστιανός δάσκαλος της ζωγραφικής, τον κάλεσε μαζί και τον μαθητή του Θεόδωρο να δουλέψουν στο παλάτι του και να το ομορφύνουν.

Ο νεαρός Θεόδωρος είχε θαμπωθεί από τα πλούσια αγαθά και τη χλιδή του σουλτανικού ανακτόρου. Οι καθημερινές συναντήσεις και συναναστροφές με μουσουλμάνους, οι ελκυστικές περιποιήσεις που απολάμβανε, το άστατο και άπειρο της ηλικίας του, άρχισαν να τον απομακρύνουν από την πραγματικότητα της ζωής που αντιμετώπιζε το σκλαβωμένο Γένος. Άρχισε να ξεθωριάζει η πίστη του στον Χριστό και η αγάπη του στην Πατρίδα.

Η αλλαξοπιστία του

Οι άνθρωποι του Σουλτάνου, που είχαν φροντίσει να του προσφέρουν εφήμερες χαρές και απολαύσεις, του ζήτησαν κάποια μέρα να γίνει δικός τους και του υπόσχονταν τιμές και αξιώματα. Ο Θεόδωρος ζει σαν σε όνειρο. Δέχεται λοιπόν ν' αλλαξοπιστήσει δημόσια. Να αρνηθεί τον Χριστό και ν' ασπαστεί τη μωαμεθανική θρησκεία.

Η πνευμονική πανώλης - Αρχή μετανοίας

Ο Κύριος όμως, που θέλει όλοι να σωθούν, να ξεφύγουν από την πλάνη και να επιστρέψουν στην αλήθεια, φροντίζει και δίνει ευκαιρίες σωτήριας. Είχαν περάσει τρία χρόνια από την ημέρα που ο Θεόδωρος είχε αρνηθεί την πίστη του και ζούσε με πολλές ανέσεις και απολαύσεις στα σεράγια του Σουλτάνου, όταν ξαφνικά φοβερή θανατηφόρος επιδημία πνευμονικής πανώλους (πανούκλας), άρχισε να θερίζει ζωές στο Βυζάντιο. Φόβος και τρόμος απλώθηκε απ' άκρον εις άκρον.

Το δρεπάνι του θανάτου θερίζει δεκάδες καθημερινά στην Κωνσταντινούπολη. Ο ίδιος ο Σουλτάνος, πανικόβλητος, προστάζει να κλείσουν οι πόρτες του παλατιού και να κοπεί κάθε επικοινωνία με τον έξω κόσμο. Το γεγονός αυτό ταρακουνάει και τον αλλαξοπιστήσαντα Θεόδωρο. Καταλαβαίνει πόσο μικρά και τιποτένια φαίνονται όλα, όταν η απειλή του θανάτου γίνεται ορατή.

Και καθώς περνάνε όλα αυτά από το μυαλό του, τaráζεται και αυθόρμητα

μονολογεί: «Παναγία μου, βοήθησέ με...» Δάκρυα καυτά ποτίζουν το μαξιλάρι του. Δάκρυα μετανοίας. Παρακαλεί τον Χριστό, που πρόδωσε, να τον φυλάξει ζωντανό. Δεν θέλει να πεθάνει ως αρνητής Του. Κατόπιν προσπάθησε να δραπετεύσει μία φορά αλλά οι τούρκοι τον βρήκαν και τον ξαναγύρισαν πίσω.

Μετανοημένος κατέφυγε στην προσευχή ζητώντας από τον Θεό να τον συγχωρήσει. Και πάλι όμως ο Πολυεύσπλαχνος Θεός του δίνει την εύκαιρία να ελευθερωθεί σωματικά και ψυχικά. Να βρεθεί έξω από τα παλάτια του Σουλτάνου.

Ο Θεόδωρος είχε φιλία με έναν καλό Χριστιανό που έργαζόταν στις έξωτερικές δουλειές του παλατιού. Από αυτόν ζήτησε ο Άγιος να τον βοηθήσει. Του ζήτησε να του φέρει μια στολή ναυτικού ώστε να ντυθεί με αυτήν και να καταφέρει να φύγει ανενόχλητος από τα ανάκτορα. Έτσι και έγινε.

Ο Άγιος κατάφερε και έφυγε και πήγε στην Κωνσταντινούπολη όπου πήγε σε κάποιο ιερέα και εξομολογήθηκε μετανοημένος το ολίσθημα του. Κατόπιν πήγε στο λιμάνι να επιβιβαστεί σε ένα χιώτικο καράβι για να γυρίσει στο νησί του. Ενημέρωσε τον καπετάνιο ότι σε λίγο θα είναι κατάδικος και αυτός με κίνδυνο της ζωής του τον παίρνει μαζί τους, κρύβοντας τον. Και έτσι κατέφερε να φτάσει στη Χίο.

Μετάνοια και προσευχή

Στην Χίο ο Θεόδωρος κατέφυγε στην ιερά Μονή του Αγίου Μακαρίου Επισκόπου Κορίνθου, εκεί ανδρώθηκε πνευματικά ο πρώην εξωμότης. Κατηχήθηκε και οπλίστηκε η ψυχή του. Ήτανε μια περίοδος μετανοίας, συντριβής, προσευχής και ψυχικής ανατάσεως. Εκεί με καυτά δάκρυα μετανοίας εξομολογήθηκε τρεις φορές. Γονατιστός ζήτησε το έλεος του πολυεύσπλαχνου Θεού και τη συγχώρεσή Του για το φοβερό αμάρτημα της αρνησιθρησκίας. Ζήτησε τη συγχώρεση για όσα αμαρτήματα είχε διαπράξει ως άνθρωπος. Μετανοημένος, συντετριμμένος αλλά και έτοιμος πλέον να ομολογήσει τον Χριστό, κοινώνησε και τα Άχραντα Μυστήρια. Σώμα και Αίμα Χριστού. Παρακαλούσε τον Θεό να μην τον σιχαθεί για την άρνηση, στην οποία χωρίς κάνεις να τον βιάσει είχε υποκύψει, αλλά να τον ενδυναμώσει και να θερμάνει την καρδιά του στο μαρτύριο που είναι αποφασισμένος να πορευτεί.

Ο πειρασμός της δειλίας

Ο σατανάς όμως που έβλεπε την πνευματική πρόοδο και την ψυχική δύναμη του Θεοδώρου θλιβόταν. Άρχισε λοιπόν να του βάζει λογισμούς ολιγοπιστίας και δειλίας. Τότε ο μακάριος Θεόδωρος κατάλαβε ότι όσο μεγαλώνει ο πνευματικός του αγώνας άλλο τόσο μεγαλώνει και η επίθεση του πονηρού που επιχειρεί να πνίξει με πειρασμούς φόβου και τρόμου τη βούλησή του.

Για να πνίξει αυτούς τους λογισμούς αποφάσισε το γρηγορότερο να πάει να μαρτυρήσει. Αποχαιρετάει τον πνευματικό του πατέρα, ο οποίος με πολύ αγάπη του δίνει τις τελευταίες πατρικές συμβουλές. Οι άγιοι πνευματικοί πατέρες γονατίζουν και προσεύχονται στον Θεό να ενισχύσει τον νέο υποψήφιο μάρτυρά Του, και αυτός συγκινημένος από τις θερμές ευχές τους εγκαταλείπει τη Χίο.

Η Μυτιλήνη είναι ο προορισμός του και στο ταξίδι του αυτό τον συνοδεύει ο υπομονετικός Μοναχός Νεόφυτος. Θέλει να πάει εκεί, επειδή στο νησί, αυτό υπήρχαν ανώτερες τουρκικές αρχές. Όταν φτάνει στη Μυτιλήνη πρώτη φροντίδα του είναι να κοινωνήσει τα Άχραντα Μυστήρια για στερνή ίσως φορά, καθώς είναι αμετάκλητα αποφασισμένος για το μαρτύριο.

Κατόπιν κάτω από βαθιά συγκίνηση αποχαιρέτησε τον συνοδό του Μοναχό Νεόφυτο. Τον παρακάλεσε ο Θεόδωρος μετά τον θάνατο του να πάει να βρει τους γονείς του και να τους παρηγορήσει γιατί πικρά τους είχε πικράνει.

Ενώπιον του Τούρκου κριτή

Ήτανε μέρα Πέμπτη της πρώτης εβδομάδας της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, όταν ο Θεόδωρος ντυμένος με τούρκικη φορεσιά παρουσιάστηκε στον μωαμεθανό κριτή της Μυτιλήνης. Εσύ είσαι ο κριτής; Ρώτησε ο μάρτυρας. Αυτός τότε αποκρίθηκε: Ναι, εγώ είμαι. Εσύ τι θέλεις; Τότε ο Νεομάρτυρας του είπε με θάρρος και αποφασιστικότητα:

-Εγώ ονομάζομαι Θεόδωρος. Είμαι Χριστιανός Ορθόδοξος, αλλά πριν από δέκα χρόνια, όταν ήμουν παιδί, ξεγελάστηκα, έπεσα στα δίχτυα σας και αλλαξοπίστησα. Δέχτηκα να φύγω από την αληθινή πίστη μου και να μπω στη δική σας την ψεύτικη. Τώρα έρχομαι εδώ να σας την επιστρέψω και ν' αναλάβω τη δική μου πίστη. Την πίστη των Ορθοδόξων Χριστιανών.

Και λέγοντας αυτά έβγαλε αμέσως το τούρκικο σαρίκι, δηλαδή το τούρκικο κάλυμμα της κεφαλής του, και το πέταξε μπροστά στον κριτή με βδελυγμία. Έσκισε έπειτα και τα πράσινα περικαλύμματά του και τα καταπάτησε με περιφρόνηση δείχνοντας έτσι ότι δεν έχει πλέον καμία σχέση με την Οθωμανική θρησκεία και τους Τούρκους.

Κατόπιν είπε στον κριτή:

-Εσύ λοιπόν που είσαι ο κριτής και άκουσες την ομολογία μου, πρέπει τώρα ν' αποφασίσεις. Ξέρεις ότι δεν είμαι πλέον δικός σας, αλλά του Κυρίου μου Ιησού Χριστού. Ότι κακό σκέφτεσαι και σχεδιάζεις, για ν' απαλλαγείς από την παρουσία μου, κάνε το χωρίς αναβολή. Είμαι ήδη έτοιμος να υπομείνω με τη δύναμη του Κυρίου μου κάθε οδυνηρή απόφασή σου.

Άρχισαν οργισμένοι οι παρευρισκόμενοι επίσημοι τον απομακρύνουν από τον κριτή σπρώχνοντας και κτυπώντας τον. Τον οδήγησαν στο παλάτι του Ναζήρου. Εκεί τον φυλάκισαν με μια βαριά αλυσίδα περασμένη στον λαιμό του. Και όποιος τούρκος ήθελε πήγαινε στην φυλακή για να τον χτυπήσει και να τον χλευάσει. Την άλλη μέρα τον δήγησαν με βία για εξέταση. Εκεί ο κριτής τον ρώτησε εάν ήρθε στα λογικά του. Ο Νεομάρτυρας όμως και πάλι ομολογούσε την πίστη του με θάρρος.

Τον βασανίζουν αγρία

Ακούγοντας την ομολογία του Νεομάρτυρα οι Τούρκοι τρίζουν τα δόντια τους από κακία. Ο Θεόδωρος οδηγείται έξω, «για να μην τους κολάζει» τάχα με τα λεγόμενά του. Κατά την έξοδο, σε όλη τη διαδρομή, τον χτυπούν, τον χαστουκίζουν, τον μαστιγώνουν και τον ξαναγυρίζουν στη φυλακή.

Εκεί τον δένουν και τον καταπληγώνουν με απανωτές μαστιγώσεις, στα πόδια του κυρίως. Αφήνουν έπειτα ανοικτές τις πόρτες του δεσμοτηρίου του και επιτρέπουν σε κάθε χριστιανομάχο Οθωμανό να τον μαστιγώνει. Όλο το σώμα του Νεομάρτυρα έχει γεμίσει πληγές αλλά υποφέρει καρτερικά. Ζητάει σιωπηλά με την προσευχή του τη θεία ενίσχυση και δεν παύει να λέει: «Χριστιανός είμαι».

Επακολουθούν όμως και άλλα φοβερά βασανιστήρια. Παίρνουν οι τύραννοι δυο κομμάτια κεραμίδια και τα δένουν στους κροτάφους του δυνατά με σχοινί. Υποφέρει αβάσταχτα ο Θεόδωρος. Πετάγονται εφιαλτικά οι βολβοί των ματιών του, μεταμορφώνεται το πρόσωπο του και αλλάζει κλίση. Στρέφεται λοξά προς τα πίσω.

Ο Νεομάρτυρας με όση δύναμη του έχει απομείνει ομολογεί: «Χριστιανός, χριστιανός, χριστιανός είμαι»! Κι αυτό όμως ενοχλεί τους βασανιστές του. Για να επιβάλουν λοιπόν στον Μάρτυρα σιωπή, βάζουν στο στόμα του μια ράβδο και σφίγγουν πάνω σ' αυτή δυνατά τα δόντια του. Την αποσύρουν έπειτα με βίαιη κίνηση και σπάνε μερικά δόντια του. Οι δυνάμεις του Θεοδώρου αρχίζουν να τον εγκαταλείπουν.

Και τότε λιπόθυμο, σχεδόν μισοπεθαμένο, τον εγκαταλείπουν οι Τούρκοι και φεύγουν. Την άλλη μέρα το πρωί, ξημερώνοντας Σάββατο, επισκέπτεται τον Νεομάρτυρα στο κελί της φυλακής του ένας Χριστιανός. Τον ακούει να ψάλλει μελωδικά «Τη Υπερμάχω Στρατηγώ τα νικητήρια...» και τον βλέπει μ' έκπληξη να έχει δυνάμεις.

Ο Άγιος ζήτησε από ένα Χριστιανό υπηρέτη καλαμάρι και έγραψε προς τον Επίσκοπο, για να του στείλει τη Θεία Κοινωνία. Όντως τα μεσάνυχτα ο Άγιος μετάλαβε των Αχράντων Μυστηρίων.

Οδηγείται στην κρεμάλα

Χαράματα, Τούρκοι στρατιώτες και δήμιοι, μπαίνουν στο προαύλιο της φυλακής και κατευθύνονται προς το κελί του Μάρτυρα. Η καταδίκη του σε θάνατο είναι οριστική. Του συμπεριφέρονται βάρβαρα. Τον χτυπούν και τον σέρνουν στους δρόμους σαν σφάγιο. Τον οδηγούν στον πλάτανο της πλατείας της Μυτιλήνης. Εκεί επιχειρούν να δέσουν τα χέρια του και ο Μάρτυρας ζητάει από τους Αγαρηνούς να

του τα αφήσουν ένα μόνο λεπτό ελεύθερα. Στέκεται τότε σε στάση προσοχής κοιτάζοντας ανατολικά και κάνει τρεις φορές το σημείο του σταυρού και λέει: «Κύριε ημών Ιησού Χριστέ, ελέησον με τον αμαρτωλόν».

Τεντώνει έπειτα τα χέρια του στους δήμιους του και τους προτρέπει να του τα δέσουν. Οι Αγαρηνοί μαζεύονται τριγύρω στον Μάρτυρα, τον βλαστημούν, τον κοροϊδεύουν, μιλάνε εχθρικά για την πίστη του. Τον μαστιγώνουν έπειτα αλύπητα και τον πετούν κατάχαμα. Τον ρωτούν με σαρκασμό πως ονομάζεται και ποιά είναι η πίστη του. Ο Θεόδωρος βαριανασαίνοντας τους απαντά: «Θεόδωρο με λένε και Χριστιανός πεθαίνω!»

Τότε οι τύραννοι πέρασαν το κεφάλι του Μάρτυρα στη θηλιά της αγχόνης και τράβηξαν το σχοινί, ώστε ν' απαγχονιστεί. Αλλά ξαφνικά η κρεμάλα κόβεται και ο Θεόδωρος πέφτει και πληγώνεται στο γόνατο απ' όπου τρέχει αίμα... Έτσι πληγωμένο τον ξανασηκώνουν οι δήμιοι και τον κρεμάνε σε σίγουρη, δυνατή κρεμάλα πλέον, όπου ο Μάρτυρας του Χριστού αφήνει τη στερνή πνοή του. Μένει στην κρεμάλα τρεις ημέρες, κατά τις οποίες από το γόνατο του έσταζε αδιάκοπα αίμα.

Οι Χριστιανοί που με προσευχές συμπαραστέκονταν στο μαρτύριο του άρχισαν να πλησιάζουν μ' ευλάβεια το νεανικό σώμα του Νεομάρτυρα και το άγγιζαν με πολύ αγάπη και σεβασμό. Άλλοι κόβανε μικρά κομμάτια από τον χιτώνα του κι άλλοι ακουμπούσαν μικρά τεμάχια υφάσματος στο ματωμένο γόνατο του και τα φυλάγανε αυτά στα σπίτια τους για ευλογία και αγιασμό.

Οι τύραννοι που ήταν εξαγριωμένοι, γιατί είχανε ντροπιαστεί από τη γενναία ομολογία του υπέρ της Πίστewς, διέταξαν να μείνει ο Θεόδωρος τρεις μέρες στην κρεμάλα. Πίστευαν ότι έτσι θα μπορούσαν να τον εκδικηθούν και μετά τον θάνατο του και ότι το φονικό θέαμα της αγχόνης θα προκαλούσε φόβο και τρόμο στους Χριστιανούς του νησιού.

Αφού πέρασαν οι τρεις μέρες, ευλαβείς Χριστιανοί ζήτησαν επίσημα άδεια από την τοπική εξουσία των Τούρκων να κηδεύσουν και να ενταφιάσουν το άγιο λείψανο του. Με βουβή συμμετοχή πλήθους πιστών έγινε η κηδεία και η ταφή του Νεομάρτυρα σε μια εκκλησία της Μυτιλήνης την ονομαζόμενη «Παναγία Χρυσομαλλούσα».

Το ιερό Λείψανο του Νεομάρτυρα

Τρία χρόνια μετά το μαρτυρικό τέλος και την ταφή του Νεομάρτυρα οι Χριστιανοί στη Μυτιλήνη, με νωπή τη μνήμη της θυσίας του, φροντίζουν για την εκταφή του. Εκεί διαπιστώνουν μ' ευχάριστη έκπληξη όχι το Λείψανο του Αγίου Θεοδώρου του Βυζαντίου δεν έχει υποταχτεί στους φυσικούς νόμους της φθοράς. Το βρίσκουν ακέραιο και αναλλοίωτο. Βλέπουν με θαυμασμό αυτό το ολοφάνερο σημάδι της θείας χάριτος του Θεού. Γονατίζουν συγκινημένοι και πανευτυχείς οι παριστάμενοι Χριστιανοί. Ευχαριστούν τον Χριστό που σε τέτοιους δύσκολους χρόνους ενισχύει έτσι την πίστη τους και τους χαρίζει έναν Άγιο προστάτη.

Όταν μητροπολίτης στη Μυτιλήνη ήτανε ο Ιερεμίας (1798), που έγινε έπειτα και

Οικουμενικός Πατριάρχης, το Λείψανο του Αγίου, χωρίς να ξέρουν οι Τουρκικές αρχές, το πήρανε και το εναπόθεσαν ευλαβικά στην κρύπτη του ιερού Βήματος του Μητροπολιτικού ναού. Εκεί παρέμεινε επί 34 χρόνια, δηλαδή μέχρι το 1832.

Από τότε δε είναι πλέον γνωστός ο Θεόδωρος ο Βυζάντιος ως προστάτης και πολιούχος της Μυτιλήνης και της Λέσβου γενικότερα. Η επέτειος του μαρτυρικού θανάτου του Αγίου Θεοδώρου του Βυζαντίου γιορτάζεται στις 17 Φεβρουαρίου με μεγάλο σεβασμό, με ιεροπρέπεια και κατάνυξη σε όλη τη Μυτιλήνη.

Ιερά κειμήλια του Αγίου.

Το σεπτό λείψανο του Νεομάρτυρα ενταφιάστηκε, μπροστά στον νάρθηκα του ιερού Ναού της Παναγίας της Χρυσομαλλούσας. Αργότερα όμως, το 1881, για τεχνικούς λόγους αναγέρθηκε στη βόρεια πλευρά του ναού σαν συνέχεια του ιερού Βήματος, το ιερό κουβούκλιο του τάφου. Αποτελεί δε αυτό ένα από τα ιερά κειμήλια που συνδέονται με τον γενναίο Νεομάρτυρα. Μέσα στο κουβούκλιο αυτό, που είναι ωραίο έργο τέχνης, υπάρχει ο μαρμαρίνος τάφος του Αγίου. Μια αργυρά κανδήλα, που είναι αφιέρωμα προς τον Μάρτυρα από τον αδελφό του Γρηγόριο βρίσκεται στο εσωτερικό του κουβουκλίου και αποτελεί ιδιαίτερα ξεχωριστό κειμήλιο. Ο Γρηγόριος που ήταν μητροπολίτης Αδριανουπόλεως ήθελε να φωτίζεται ο τάφος του Νεομάρτυρα αδελφού του Θεοδώρου. Η κανδήλα αυτή φέρει περιφερειακά επιγραφή του αφιερωτού.

Κειμήλια που συνδέονται άμεσα με τον Άγιο Θεόδωρο τον Βυζάντιο είναι:

α) Ένα φθαρμένο υπόδημα που φορούσε ο Μάρτυρας, όταν οδηγήθηκε στο μαρτύριο. Αυτό φυλάσσεται μέσα σε αργυρά θήκη στον ιερό Ναό της Παναγίας της Χρυσομαλλούσας.

β) Τεμάχιο αιματόβρεκτο από το υποκάμισο του Αγίου που φυλάσσεται στην ιερά Μονή Λειμώνος.

Στίχος

Ἕγμνος νεάζων Θεοδώρω τω νέω, Χριστοῦ αθλητῆ ενδίκως
αρμοστέος. Ἀπολυτίκιον. Ἦχος ᾠ΄.

(Ψάλλεται στή μνήμη τοῦ Ἁγίου στίς 17 Φεβρουαρίου)

Τῷ Θεῷ ὡσπερ δῶρον φερωνύμως Θεόδωρε, δι' ἀθλήσεως πόνων προσηνέχθης
πολύτιμον, καί ἄμωμον θύμα καί δεκτῆ, παμμάκαρ ἐγένου προσφορά· ὄθεν πόθω
συνελθόντες, τούς σούς ἀγώνας ἐν ὕμνοις γεραίρομεν, καί δόξαν προσάγομεν
Θεῷ, τῷ θαυμασῶς σέ ἐνισχύσαντι, κατ' ἐχθρῶν ὀρωμένων, καί ἀοράτων
πολυάθλε. Ἐτερον Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄. Ταχύ προκατάλαβε

(Ψάλλεται κατά τήν ἐπέτειον ἑορτήν τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ Λειψάνου καί τῆς
διασώσεως τῆς πόλεως ἀπό τῆς πανώλους τήν Ἀ΄ Κυριακή μετά τό Πάσχα, τοῦ
Παραλύτου)

Τό παντιμον Λείψανον τοῦ Θεοδώρου πιστοί, ἐνδόξως τιμήσωμεν ὡς θησαυρόν
τιμαφῆ, καί πάντες βοήσωμεν· Σῶσον ἐκ τῶν κινδύνων, τούς πιστῶς σέ
ὑμνοῦντας, ὡς πότε σύ ἐρρύσω ἐκ πανώλους τήν πόλιν, καί πάντας περιφρούρησον
ταῖς ἰκεσίαις σου.

Πηγές: xristianos.gr- orthognosia.blogspot.gr